

RESSÒ DE LA PARAULA

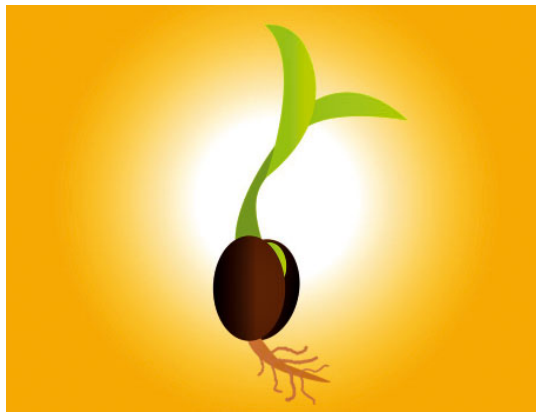
Llavor catòlica (VII)

Podem celebrar les festes d'Epifania i del Baptisme de Jesús tan unides com correspon al seu sentit més profund. Des d'un petit i humil punt de l'espai i del temps surt una llum immensa destinada a il·luminar tot l'univers i tota la història. Jesucrist manifestat a tots els pobles, races, cultures, nacions i llengües de tots els temps, com a salvador únic i universal.

Ja sabem que això xoca, almenys, amb dos grans obstacles. Un, que resulta molt escandalós per a no poques ments, que no estan disposats a acceptar ni tan sols la possibilitat que hi hagi un salvador únic i universal. Però sens dubte aquest és realment Jesucrist i com a tal el contemplem, creiem en Ell i beneïm Déu Pare per Ell. Va ser sobre Ell que es va obrir el cel i es va sentir la declaració d'amor que omple de felicitat a qui la sent: «Tu ets el meu Fill estimat; en tu m'he complagut». D'Ell es va dir també, essent nen noutat, que el van venir a cercar i adorar savis de pobles llunyans i estrangers...

I és que en el fons estem més disposats a acceptar que cadascú tingui la seva llum, amb la seva forma i lluentor particular, que el fet que hi hagi una mateixa llum per a tothom, que, un cop rebuda (creguda i viscuda) adopti formes i intensitats diferents. Ens fa por anunciar Jesucrist a qualsevol, perquè pensem que no cal, perquè ell ja té la seva llum i n'hi ha prou amb això. Tanmateix, cada vegada que mirem Jesucrist, sentim a dins aquesta

record: «També sóc llum per a aquest i l'altre i el de més enllà, encara que als teus ulls siguin tan diferents. No t'estiguis d'oferir-li la meua llum, a fi que també ell brilli.»

L'altre obstacle és l'estretor del nostre amor. Estimem en primer lloc allò que és propi. En tot cas, respectarem el diferent. El cardenal Dionigi Tettamanzi, en la seva introducció a l'obra de Giselda Adornato, titulada *Pau VI, el coratge de la modernitat*, subratllava una frase de sant Agustí, molt estimada pel cardenal Montini en la seva predicació com a arquebisbe de Milà. Tant, que la va repetir davant una multitud de paisans brescians i milanesos, vuit dies després d'haver estat elegit Papa. Va proclamar amb força: «*Dilatentur spatia caritatis*», és a dir, «que s'eixamplin els límits de l'amor». Aquest detall és molt significatiu, perquè es

pot albirar que en el cor del nou Papa s'unien l'amor a la pàtria, suscitat per la presència dels seus paisans, i l'amor pastoral al qual se sentia lliurat sense reserves: l'amor a la pròpia terra, al propi país, quan es deixa travessar per la caritat de l'Esperit —com és el cas de qualsevol cristià i molt més tractant-se d'un pastor de l'Església— queda transformat, dilatat, fins a salvar qualsevol frontera. L'amor catòlic, universal, es respira amb un cor i uns pulmons dilatats, és a dir, lliures d'estretors i de tibantors.

Rebre la llum de Crist, tenir-la amb si mateix, portar-la i oferir-la a tothom sense distinció és un grandíssim repte. Si aquest últim pas, l'oferiment universal, no es dona, es pot dubtar que realment s'hagi rebut la llum de Crist; potser se'n té una altra de diferent, possiblement solament la pròpia llum, la idea particular, la que respon a la ideologia, la cultura, el sentiment propi.

Perquè la llum de Jesucrist és de per si irresistiblement expansiva, com el mateix amor de l'Esperit, del qual és portadora.

Recordem sempre que la Paraula de Jesús i Ell mateix es va identificar sovint com a llavor. Soterrada i germinada pren mil formes diverses, segons la terra. Però sempre serà Ell, que viu en aquells que li han obert el cor per ser portat i anunciat en qualsevol racó de la terra.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sereu els meus testimonis

«**Q**uan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samària i fins als extrems de la terra» (Ac 1,8).

Són les darreres paraules de Jesús als apòstols abans de la seva ascensió al cel.

Els apòstols retornaren a Jerusalem i, mentre esperen l'acompliment de la promesa de Jesús, comencen uns dies de recés espiritual, dies de convivència, amb Maria la mare de Jesús, de pregària, d'organització de la comunitat (entre altres decisions elegixen Maties com a substitut de Judes Iscariot, per tal de completar el nombre de dotze) (Ac 1,26).

I el dia de la Pentecosta reben l'Esperit Sant promès. Transformats, comencen l'activitat evangelitzadora: donen testimoni de Jesús, mort i resuscitat. Tres mil persones s'uneixen a la comunitat (Ac 2,41).

Dia a dia, el grup creix i sorgeixen necessitats materials que no han de distreure els apòstols de la seva predicació. Per això escullen els diaques: Esteve, Felip i cinc més (Ac 6,6).

Els jueus ultraconservadors i reaccionaris s'automotinen contra Esteve i l'apedreguen. Comença la persecució contra els creients (Ac 8,1).

Especialment els d'origen grec han de fugir de Jerusalem i, pel camí, prediquen la Bona Nova a Judea, a Samària, a Fenícia i a Síria... Serà a Antioquia on els creients seran anomenats cristians per primera vegada (Ac 11,26).

L'Esperit Sant, misteriosament, va conduint l'Església. Saule, l'instigador de la persecució contra els cristians, es converteix i esdevé un gran apòstol (Ac 9,18). Amb ell, la predicació de l'Evangeli agafa nova embranzida. Es rodeja d'un equip d'esplèndids col·laboradors i porten l'Evangeli ar-

reu de l'imperi romà. Primer les sinagogues i després les àgores de les principals ciutats senten l'anunci de la Bona Nova. Pere i Pau arribaran a Roma. Allí completaran el seu testimoni. Màrtir vol dir testimoni.

La resta dels apòstols, per la seva part, missioners de l'Evangeli, s'escamparen per diversos indrets del món conegut. Segons la tradició, Andreu anà a l'Acaia, Mateu a Etiòpia, Felip a Frígia, Bartomeu a Armènia, Tomàs a l'Índia, Judes Tadeu a Mesopotàmia i Pèrsia...

A la mort dels apòstols sorgeixen noves lleves de testimonis que passaran la torxa de la fe fins als nostres dies. Ara ens toca a nosaltres. Com deia el lema de la passada jornada missionera del Dòmunt: «**Sigues valent. La missió t'espera.**»

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Semilla católica (VII)

Podemos celebrar las fiestas de Epifanía y del Bautismo de Jesús tan unidas como corresponde a su sentido más profundo. Desde un pequeño y humilde punto del espacio y del tiempo surge una luz inmensa destinada a iluminar todo el universo y toda la historia. Jesucristo manifestado a todos los pueblos, razas, culturas, naciones y lenguas de todos los tiempos, como salvador único y universal.

Ya sabemos que esto choca, al menos, con dos grandes obstáculos. Uno, que resulta muy escandaloso para no pocas mentes, que no están dispuestos a aceptar ni siquiera la posibilidad de que exista un salvador único y universal. Pero sin duda este es realmente Jesucristo y como tal le contemplamos, creemos en Él y bendecimos a Dios Padre por ello. Fue sobre Él que se abrió el cielo y se escuchó la declaración de amor que llena de felicidad a quien la oye: «Tú eres mi hijo amado; en ti me complazco». De Él se dijo también que, siendo niño recién nacido, vinieron a buscarle y adorarle sabios de pueblos lejanos y extranjeros...

Y es que en el fondo estamos más dispuestos a aceptar que cada uno tenga su luz, con su forma y brillo particular, que el hecho de que haya una misma luz para todos, que, una vez recibida (creída y vivida) adopte formas e intensidades diferentes. Nos da miedo anunciar a Jesucristo a cualquiera, porque pensamos que no hace falta, pues él ya tiene su luz y basta con eso. Sin embargo, cada vez que miramos a Jesucristo, sentimos dentro ese recuerdo: «También soy luz para ése y el otro y el de más allá, aunque a tus ojos sean tan distintos. No te retragues de ofrecerle mi luz, a fin de que también brille.»

El otro obstáculo es la estrechez de nuestro amor. Amamos en primer lugar lo propio. En todo caso, respetaremos lo distinto. El cardenal Dionigi Tettamanzi, en su introducción a la obra de Giselda Adornato, titulada *Pablo VI, el coraje de la modernidad*, subrayaba una frase de san Agustín, muy querida al cardenal Montini en su predicación como arzobispo de Milán. Tanto, que la repitió ante una multitud de paisanos brescianos y milaneses, ocho días después de haber sido elegido Papa. Proclamó con fuerza: «*Dilatentur spatia caritatis*», es decir, «que se ensanchen los límites del amor». Este detalle es muy significativo, pues se puede adivinar que en el corazón del nuevo Papa se unían el amor a la patria, suscitado por la presencia de sus paisanos, y el amor pastoral al que se sentía entregado sin reservas: el amor a la propia tierra, al propio país, cuando se deja atravesar por la caridad del Espíritu —como es el caso de cualquier cristiano y mucho más tratándose de un pastor de la Iglesia— queda transformado, dilatado, hasta salvar cualquier frontera. El amor católico, universal, se respira con un corazón y unos pulmones dilatados, es decir, libres de estrecheces y angosturas.

Recibir la luz de Cristo, tenerla consigo, llevarla y ofrecerla a todos sin distinción es un grandísimo reto. Si este último paso, el ofrecimiento universal, no se da, se puede dudar de que realmente se haya recibido la luz de Cristo; quizá se tenga otra distinta, posiblemente sólo la propia luz, la idea particular, la que responde a la ideología, la cultura, el sentimiento propio.

Porque la luz de Jesucristo es de por sí irresistiblemente expansiva, como el mismo amor del Espíritu, del que es portadora.

Recordamos siempre que la Palabra de Jesús y Él mismo se identificó frecuentemente como semilla. Enterrada y germinada toma mil formas diversas, según la tierra. Pero siempre será Él, que vive en cada uno que le abrió su corazón para ser llevado y anunciado en cualquier rincón de la tierra.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Visita canònica al Monestir de la Mare de Déu del Carme

El 18 de desembre, el bisbe Agustí, acompanyat pel delegat per a la Vida Consagrada, P. Josep Maria Henríquez, osb, va realitzar una visita canònica al monestir de les carmelites de Vilafranca del Penedès, amb motiu de l'elecció de la nova priora. Cada germana de la comunitat, formada per 12 monges, va poder entrevistar-se personalment amb el bisbe Agustí.

La fins ara priora, Gna. Josefina Amigó, i la nova priora, Gna. Maria Juliana Kanini

A continuació es va procedir a les votacions, com a resultat de les quals va ser elegida com a nova priora la germana Maria Juliana Kanini Kilonzo, per un període de tres anys. D'aquesta manera pren el relleu a qui feia aquest servei de priora, la Gna. Josefina Amigó.

La visita va concloure amb el dinar de germanor amb la comunitat i el rés de l'Hora Menor.

Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes

El passat diumenge 17 de desembre es va celebrar el tradicional Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa a la ciutat de Barcelona, a l'hotel Barceló-Sants.

Unes 450 persones es van reunir per celebrar junts el Nadal amb tota la Família Hospitalària. Van estar molt ben acompanyats per la majoria dels bisbes de la Província Eclesiàstica, en particular pels bisbes Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, i Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, així com els bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Toni Vadell i Mons. Sergi Gordo i el de Terrassa, Mons. Salvador Cristau.

Va ser un dia important i molt significatiu per a l'Hospitalitat, ja que en aquesta gran festa es van retrobar tots els que havien pele-

grinat a Lourdes o havien participat en les activitats de l'entitat durant el 2017, com ara les institucions i persones malaltes i/o dis-

capacidades que acompanyen, i tots els hospitalaris i pelegrins de les delegacions al territori, creant-ne un ambient molt alegre i festiu.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

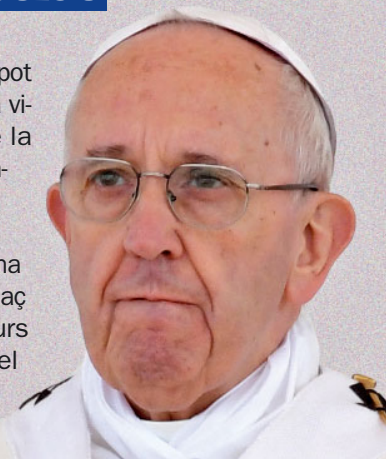

@Pontifex: «La guerra causa sempre greus danys en l'ambient. No maltractem la nostra casa comuna, preservem-la per a les generacions futures» (6 de novembre).

@Pontifex: «Jesús de Natzaret camina amb nosaltres per introduir-nos amb la seva paraula i gestos en el misteri profund de l'amor del Pare» (7 de novembre).

@Pontifex: «Només la fe pot transformar el final de la vida terrenal en l'inici de la vida eterna» (8 de novembre).

@Pontifex: «Difonguem una cultura de la trobada, capaç de fer caure tots els murs que encara divideixen el món!» (10 de novembre).

ENTREVISTA

La tornada al «cole» com a vocació

Demà dilluns els nens tornaran a escola després de les vacances de Nadal, tot i que no hi ha hagut massa temps per jugar amb els regals que han portat els Reis, malauradament... Però no només tornen al cole els alumnes, també els professors. També la Josefina Busquets Bosch, de Corbera de Llobregat, mestra de religió. Com ella, hi ha altres 140 docents de religió a l'escola pública al territori del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Conversem amb la Josefina sobre la seva feina, en clau vocacional.

A la pregària vocacional del 30 de novembre, la Josefina va donar el seu testimoniatge

Sempre has treballat com a professora de religió?

Josefina: Ho faig des de fa 24 anys, però abans havia treballat com a comptable, amb un bon càrrec, un bon sou i una dedicació gairebé exclusiva. Quan em vaig casar vam voler tenir fills. Molt convençuts de la nostra opció, vaig comunicar que estava embarassada a la feina i poc temps després em van fer fora.

I com s'arriba de comptable a mestra?

El mossèn del meu poble em va dir que buscaven mestres de religió. Estava acostumada a les propostes dels mossens: catequista de postcomunió, de confirmació... Em vaig informar al bisbat de les condicions. Com que no tenia cap titulació hauria de treballar al matí i estudiar teologia a la nit, no cotitzàvem a la Seguretat Social, no cobràvem vacances ni malalties. Començaria a treballar el se-

tembre però fins al gener no cobraria un sou que era la meitat del que cobrava com a comptable. Vaig pensar: «Estan bojos!»

I aleshores?

Al mateix temps, va néixer una inquietud en mi. Déu ens posa una vocació el davant mateix però anem tan de pressa, que no la veiem... És bo escoltar les veus de Déu, que m'agrada expressar així:

- Les veus del temps: per on m'ha portat Déu en la meua història? Al llarg dels anys, els mossens m'han ajudat molt en aquest sentit.
- Les veus de l'ésser: Quines qualitats m'ha donat Déu? La veritat, se'm donen bé els nens, me'ls estimo molt i ells m'estimen molt a mi.
- Les veus de l'ànima: Quines inquietuds profundes hi ha en el meu cor? Em veig la vida com a comptable o com a professora?

El cop de gràcia final va ser l'Evangeli del diumenge: «No us preocupeu per la vida, pensant què menjareu, ni pel cos, pensant com us vestireu (...). Busqueu més aviat el seu Regne, i això us ho donarà de més a més» (cf. Lc 12,22-31).

L'escola és un territori de missió?

I tant! Te n'adones quan preguntes als nens qui és Jesús i un et diu el meu cosí, per exemple... També amb els companys. Sobretot amb el propi testimoni dónes a conèixer què és ser cristià, sent la primera voluntària en el teatre de Sant Jordi, o no enfadant-te quan et donen aquella substitució que ningú vol... I de retruc, també amb els pares: molts cops els alumnes vénen amb preguntes de casa i mires de contestar-li el millor que pots perquè torni bé la resposta.

En realitat, nosaltres plantem llavors. No veiem el resultat. La nostra missió no és recollir. Malgrat això, algun cop veus un petit fruit... i és tot un regal de Déu.

No és molt exigent aquesta crida?

Al meu parer, hem de tenir clar que som instruments. Quan Déu ens crida, no és perquè nosaltres ho fem tot. Ens veuríem incapaços i difícilment diríem sí a Déu. Ell ens vol com a instruments. Com l'exemple del quadre: nosaltres no el pintem el pinta Déu, nosaltres som el pinzell. En descobrir que és Déu qui ho farà, arriba una gran tranquil·litat i serenor interna i només queda dir: «Déu aquí estic per al que tu vulguis.»

Una dificultat serà la «soledat» del mestre de religió...

Sí, ho tenim difícil perquè estem un a cada poble, a cada escola, com els

hi passa als sacerdots. Això pot portar a fer-te la teva illa tancada i dir «jo aquí faig i desfaig». L'antídote és fer comunitat. Que en són de bones les trobades que fem amb els professors de religió! Ens coneixem, compartim, veiem que no estem sols.

Una mestra de religió prega molt?

L'oració és un punt cabdal. Preguar pels qui tenim al davant: potser si no ho fem nosaltres, no ho farà ningú... I pregar de manera «bidireccional». A vegades resem a Déu, li expliquem les nostres coses, li donem gràcies, li fem preguntes i marxem. Quan Déu està a punt de parlar ja no hi som, no li hem donat temps... És bo buscar moments d'oració amb temps d'anada i de tornada, on Déu ens pugui dir què vol de nosaltres.

Gràcies, Josefina i per a tots els alumnes i docents, per a tothom, bona represa de la vida «quotidiana».

Josefina, treballant a l'aula

AGENDA

► **Formació per al clergat.** En aquest mes de gener es realitzarà de forma conjunta per a les dues vicaries el proper 16 de gener, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès. Mn. David Abadías, degà de la Facultat Antoni Gaudí de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, serà el ponent.

► **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 21 de gener. Obert a tothom. Predicarà Mn. Fernando Maristany. Més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1S 1,1-9 / SI 115 / Mc 1,14-20]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg. a Brusel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità).

9. ■ Dimarts [1S 1,9-20 / SI: 1S 2-7 / Mc 1,21-28]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Bassilissa, esposos màrtirs; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.

10. ■ Dimecres [1S 3,1-10.19-20 / SI 39 / Mc 1,29-39]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de

Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. ■ Dijous [1S 4,1-11 / SI 43 / Mc 1,40-45]. Urgell: □ Beata Anna M. Janer i Anglarill, vg., fundadora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell; sant Higini, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, preveres dominicans.

12. ■ Divendres [1S 8,4-7.10-22a / SI 88 / Mc 2,1-12]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant An-

toni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.

13. ■ Dissabte [1S 9,1-4.10b.17-19;10,1a / SI 20 / Mc 2,13-17]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumer-sind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1S 3,1a.3b-10.19 / SI 39 / 1C 6,13c-15a.17-20 / Jo 1,35-42]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

Baptisme del Senyor

COMENTARI

De les fonts baptismals neix l'únic poble de Déu

El profeta parla com un venedor que pregona mercaderia excel·lent: «aigua» de la roca d'on el Senyor la feu brollar (Dt 8,15s); «pa» del manà amb què Déu alimentà el seu Poble (Ex 3,8s); «llet» de la Terra que regalima llet i mel (Ex 13,5); «vi» de la vinya del Senyor, símbol de la salvació que Déu ens dona.

Amb aquestes experiències, per què malgasteu els guanys en menjar que no satisfan? Veniu a mi i us saciaré de vida. Perquè he fet Aliança amb el meu elegit, David.

El Senyor és a prop; cerqueu-lo ara que es deixa trobar.

Però a la vegada també és lluny perquè els meus pensaments no són els vostres i el vostre camins no són els meus.

Tot i això, la paraula que surt dels meus llavis no tornarà sense haver fet el que Jo volia.

A 1Jn hi ha paral·lelisme entre «tothom qui creu que Jesús és el Messies» i «tothom qui estima».

El motiu i motor per estimar els altres és l'amor de Déu. Cada fill de Déu és un vencedor del món perquè la fe és la victòria que ha vençut. Una fe centrada en Jesucrist, vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang.

Jesús no necessita rebre cap baptisme de conversió per al perdó dels pecats (Mt 3,14).

Però el Fill de Déu que planta la Tenda enmig nostre (Jn 1,14) es posa a la fila dels qui s'han de convertir: *calla que el Gran Sacerdot es fes en tot semblant als germans* (He 2,17).

La missió del qui és «veu que crida en el desert» és preparar la del qui ve després: neix sis mesos després, comença el Ministeri quan ja pensaven si Joan no fora potser el Messies (Lc 3,15).

A la Bíblia el cel és també la volta que separa el món dels homes del món de Déu. Així el cel esquinçat indica que s'obre la comunicació amb Déu.

El testimoni definitiu és el Pare dient «Aquest el meu Fill, el meu Estimat: en Tu m'he complagut»; completa la presència trinitària l'Esperit Sant baixant cap a Ell com un colom.

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridaràs una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor, el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat. Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra. Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (Is 12)

R. Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden.

El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.» Per aquells dies Jesús vingué des de Nazaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-11)

Esto dice el Señor:

«Sedientos todos, acudid por agua; venid, también los que no tenéis dinero: comprad trigo y comed, venid y comprad, sin dinero y de balde, vino y leche. ¿Por qué gastar dinero en lo que no alimenta y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclínad vuestro oído, venid a mí: escuchadme y viviréis. Sellaré con vosotros una alianza perpetua, las misericordias firmes hechas a David: lo hice mi testigo para los pueblos, guía y soberano de naciones. Tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; porque el Señor tu Dios, el Santo de Israel te glorifica. Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca. Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuando dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes. Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (Is 12)

R. Sacaréis aguas con gozo de las fuentes del Salvador.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 5,1-9)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No sólo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los que dan testimonio: el Espíritu, el agua y la sangre, y el testimonio de los tres es único. Si aceptamos el testimonio humano, mayor es el testimonio de Dios. Pues este es el testimonio de Dios, que ha dado testimonio acerca de su Hijo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan: «Detrás de mí viene el que es más fuerte que yo y no merezco agacharme para desatarle la correa de sus sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo». Y sucedió que por aquellos días llegó Jesús desde Nazaret de Galilea y fue bautizado por Juan en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse los cielos y al Espíritu que bajaba hacia él como una paloma. Se oyó una voz desde los cielos: «Tú eres mi Hijo amado, en ti me complazco.»

Mn. José Luis Arín